

Eduard Rusu

Sfânta Olimpiada din Farcașa

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA

Iași, 2026

Cuprins

Sinaxar	7
Viața Sfintei Olimpiada din Farcașa	15
Anexe	47

În luna iulie, ziua a patra, pomenirea Sfintei Olimpiada din Farcașa

Sfânta Olimpiada Tănase s-a născut în Farcașa, județul Neamț, în anul 1880, a trăit 87 de ani și a trecut la cele veșnice în anul 1967, pe 4 iulie. A fost căsătorită și a avut opt copii – șase fete și doi băieți –, unul dintre ei fiind părintele (Sfântul) Petroniu de la Schitul Prodromu, Muntele Athos.

Deși a dus o viață grea, marcată de lip-suri materiale, și-a crescut și educat copiii în frica de Dumnezeu și în lumina învăță-turilor creștine, pe care le-a deprins la biserică, de unde era nelipsită. Viața și-a petrecut-o într-o stare duhovnicească profund creștinească, ajutându-și nu doar familia să sporească duhovnicește, ci răs-pândind pretutindeni în jurul său bună-tate, milostenie și rugăciune. Era o femeie

discretă, foarte credincioasă și evlavioasă, ținând cu rigurozitate toate sărbătorile de peste an, mai mari și mai mici, toate posturile și toate pomenirile.

Sfânta Olimpiada era și o persoană milostivă, milostenia fiindu-i grija de căpetenie. Pe străini îi chema de pe drum, îi ospăta și-i odihnea. Niciun sărac nu pleca de la ea cu mâna goală. În fiecare sâmbătă dimineața dădea de pomană pentru cei adormiți un blid cu lapte sau cu mâncare, ori ducea o cofă de apă unei vecine. Dacă nu avea nimic din toate acestea, oferea o vorbă bună și un sfat celor necăjiți.

Postea trei zile pe săptămână, iar celelalte posturi din an le ținea, de asemenea, cu sfințenie. Nu doar ea, ci și întreaga familie respecta cu strictețe rânduiala postului, inclusiv în caz de boală. Și-a crescut copiii în frica de Dumnezeu și a fost o gospodină desăvârșită, ocupându-se în egală măsură atât de treburile casnice, cât și de cele agricole.

Deși și-a petrecut viața între oameni, ea trăia de fapt în Hristos, iar toate cele ce o înconjurau – bune și rele – au constituit

ocazii de a-și lucra virtuțile și de a-și crea noi posibilități de iubire a lui Dumnezeu. Se limita la minimum necesar pentru traiul zilnic, hrănindu-se mai mult cu cele spirituale.

Rugăciunea ei era continuă, iar în momentele când era singură în casă, mergea la icoane și se închina, făcând metanii. Nu știa carte, dar cunoștea multe rugăciuni, tropare, stihiri sau fragmente biblice, pe care le învățase la biserică. Atunci când se ruga, rostea apăsător și cu căldură numele lui Iisus și al Maicii Sale, având nădejde în ajutorul lui Dumnezeu.

Fiind conștientă că viața omului pe pământ este trecătoare, s-a pregătit din timp pentru despărțirea de cele lumești, renunțând la puținele lucruri pe care le mai avea și pe care le-a dat de pomană. După aceasta, cu puțin timp înainte de trecerea la cele veșnice, a postit, s-a spovedit și s-a împărtășit, apoi i s-a luminat fața și nu a mai mâncat nimic după împărtășanie, bând doar apă și devenind veselă, așa cum era ea de obicei. Apoi a început să intoneze toate cântările religioase pe care le știa, rugându-se astfel Mântuitorului și Maicii